

در سوئیس

سوسیالیستهای محلی، سوئیس را «جمهوری نوکران» می خوانند. مملکت خرده بورژوائی که در آن مسافرخانه داری مدتهای مدید است که پیشه عمده بوده است و وابسته بسیار داشته به انگلهای پولداری که پولهای هنگفتی را در مسافرتهاى تابستانی به کوهستان بر باد می دادند. صاحبان املاک کوچکی که تملق سیاحان ثروتمند را می گویند - تا این اواخر شایع ترین نوع بورژوازی سوئیس چنین بود.

اکنون چیزها تغییر می کنند. صنعت بزرگ در سوئیس رشد و توسعه می یابد. استفاده از آبشارها و رودخانههای کوهستانی به منزله منبع مستقیم نیروی برق نقش بزرگی در این امور بازی می کند. قدرت آبشارها، که جایگزین زغال سنگ می شود، غالباً «زغال سنگ سفید» خوانده می شود.

صنعتی شدن سوئیس، یعنی رشد و توسعه صنعت بزرگ در آنجا، به ایستایی پیشین جنبش طبقه کارگر خاتمه بخشیده است. مبارزه بین سرمایه و کار دارای خصوصیت حادثتری می شود. روح خواب آلودگی و بی فرهنگی که غالباً در گذشته بین انجمنهای کارگری سوئیس شایع بود محو می شود و جای خود را به روحیه جنگنده پرولتاریای دارای آگاهی طبقاتی و سازمان یافته می دهد که آگاه از قدرت خویش است.

کارگران سوئیسی به هیچ وجه تصورات واهی را مبنی بر اینکه کشور آنها یک جمهوری بورژوازی است که از همان نوع بردگی مزدوری حمایت می کند که در سایر کشورهای سرمایه داری بدون استثناء وجود دارد، قبول ندارند. لکن در عین حال به خوبی یاد گرفته اند که از قوانین جمهوری خود برای روشن کردن و سازمان دادن توده های وسیع کارگر استفاده کنند. ثمره کار آنها به روشنی در اثنای اعتصاب عمومی در زوریخ در ۱۲ ژوئیه (۲۹ ژوئیه به تقویم قدیم) آشکار گشت.

کارها اینطور شروع شد. نقاشان و خیاطان در زوریخ چندین هفته در اعتصاب بودند، و تقاضای اضافه دستمزد و تقلیل ساعات کار داشتند. کارفرمایان خشمگین تصمیم گرفتند که مقاومت اعتصاب کنندگان را درهم شکنند. حکومت جمهوری بورژوا مشتاق به خدمت به سرمایه داران، به کمک آنها شتافت، و شروع به اخراج اعتصاب کنندگان خارجی کرد! (کارگران خارجی زیادی، بخصوص ایتالیائی، که برای کار به سوئیس می روند در آنجا وجود دارند) اما استعمال نیروهای سبانه کمکی نکرد. کارگران موضع خود را چون یک تن واحد حفظ کردند.

آنگاه سرمایه داران متوسل به شیوه زیر شدند. در هامبورگ آلمان، شرکتی است که صاحب آن لودویک کوخ است که متخصص در تهیه اعتصاب شکنان است. سرمایه داران زوریخی - وطن پرستان و جمهوریخواهان، نخواستند! - از آن شرکت خواستند که اعتصاب شکنانی را بفرستد که می دانستند شامل انواع جنایتکارانی هستند که در آلمان محکوم به جاکشی، چاقوکشی و غیره هستند. سرمایه داران این ارادل و اوباش محکوم (لمپن پرولتاریا) را با تپانچه مسلح کردند. گروه بی شرم اعتصاب شکنان قهوه خانه ها را در محله های کارگرنشین پر کردند و به اوباش گری بی سابقه ای پرداختند. چون گروهی از کارگران گردآمدند تا اوباش را بیرون بریزند، یکی از اوباش کارگری را که در اعتصاب بود با گلوله زد.

کارگران صبر خود را از دست دادند و قاتل را کتک زدند. تصمیم گرفته شد که استیضاحی در شورای شهر زوریخ دربارهٔ اوباش صورت گیرد. وقتی که مقامات شهر در دفاع از سرمایه داران، اعتصاب و در معرض دید عموم قرار دادن شعارهای اعتصاب را قدغن کردند کارگران تصمیم به اعتراض از طریق یک **اعتصاب عمومی یک روزه** گرفتند.

تمام اتحادیه‌های کارگری متفقاً اعلام اعتصاب کردند. کارگران چاپخانه‌ها تنها استثنای غم انگیز بودند. آنان ابراز مخالفت با اعتصاب کردند، و جلسهٔ سازمان ۴۲۵ نمایندهٔ تمام سازمانهای کارگری زوریخ به تصمیم کارگران چاپخانه‌ها با فریاد رسای «ننگ» پاسخ گفت! با وجود مخالفت رهبران سیاسی تصمیم به اعتصاب گرفته شد (همان روحیهٔ قدیمی رهبران بی فرهنگ و فرصت طلب سوئیسی!).

با علم به اینکه سرمایه داران و مدیران خواهند کوشید که اعتصاب صلح آمیز را درهم شکنند، کارگران بر طبق اصلی عاقلانه عمل کردند، «در جنگ باید جنگید». در زمان جنگ شخص به دشمن نمی گوید که **چه وقت** حمله صورت خواهد گرفت. کارگران در پنج شنبه عمداً اعلام داشتند که اعتصاب در سه شنبه یا چهارشنبه صورت خواهد گرفت، در حالیکه در حقیقت روز **آنرا جمعه** تعیین کرده بودند. سرمایه داران و مدیران غافلگیر شده بودند.

اعتصاب کاملاً موفقیت آمیز بود. صبح زود سی هزار اعلامیه به زبانهای آلمانی و ایتالیائی توزیع شد. حدود ۲۰۰۰ اعتصاب کننده ایستگاههای ترامواها را اشغال کردند. همه چیز متوقف شد. زندگی در شهر فلج گشت. جمعه در زوریخ روز خرید است، اما شهر مرده به نظر می رسید. مصرف مشروبات (تمام مشروبات الکلی) از طرف کمیتهٔ اعتصاب قدغن شده بود و کارگران اکیداً از این دستور پیروی کردند.

حکومت و سرمایه داران که امیدوار بودند کارگران را تحریک به اعمال خشونت آمیز کنند، شاهد شکست خود بودند و اکنون در پیش خود خشمگین اند. نه تنها در معرض دید عموم قرار دادن شعارهای اعتصاب بلکه میتینگها و تظاهرات در فضاها سر باز نیز به وسیلهٔ فرمان مخصوص در سراسر ناحیهٔ زوریخ قدغن شده بود. پلیس در زوریخ «خانهٔ مردم» را اشغال کرد و تعدادی از رهبران کارگران را دستگیر نمود. سرمایه داران اعلام کردند که کارگران برای سه روز به کارخانه‌ها راه داده خواهند شد تا انتقام خود را از اعتصاب کنندگان بگیرند. کارگران آرامش خود را حفظ می کنند، به دقت تحریم مشروبات و شراب را رعایت می کنند، در بین خود می گویند: «حال که ثروتمندان تمام سال را استراحت می کنند، چرا کارگران سه روز در سال استراحت نکنند؟»

پراودا شمارهٔ ۶۳

۱۲ ژوئیهٔ ۱۹۱۲

امضاء ب.ژ.

مجموعه آثار لنین، جلد ۱۸

*****

کمونیستهای انقلابی

<http://www.k-en.com>

info@k-en.com